

ÚJ NACIONALIZMUS.*

NEM AKARUNK mindig félárnyékban ülni, nem akarunk mindig nyomorogni és nélkülözni, pusztulni és tengődni, hanem az erkölcs és a tudás hatalmával meg akarjuk hatványozni a magyar munka termékenységet és ennek a termékeny munkának révén módosabbak, e révén figyelme-sebbek és mindenek felett öntudatosabban magyarok akarunk lenni. Ez a magyar neonacionalizmus egyedüli egészséges célja.

Ezeket egy magyar miniszter írja, gróf Klebelsberg Kuno, miután éveken keresztül reszortja keretén belül gyakorlatilag is megmutatta, hogy mit ért e jelentőségteljes mondatok alatt. Megtörtént tehát és épen a magyar glóbuson történt meg az a csoda, hogy valaki előbb kipróbál és bemutat, megvalósít és életté konstruál valamit s csak azután ad hozzá jelszót, amelynél fogva marokra lehet fogni, mint egy zászlónyelet. Ki lehet tűzni és harcba lehet vinni az eszmék és törekvések, programmok és ideálok egész komplexumát. Csodát mondtam, pedig csak azt kellett volna megállapítanom, hogy Klebelsberg gróf nem tett egyebet, mint szerencsés és gazdag tartalmú kifejezést talált arra, amire rá lehet építeni az új Magyarországot. Nacionalizmus: ez a szó benne van a lelkekben azóta, amióta egyrészt a nemzetközi helyzet bonyodalmai és katasztrófái — háború és béke — másrészt pedig nemzetközi ellenhatások és nemzetközi eszmeáramlatok — forradalom és bolsevizmus — új világot teremtettek a romba döntött régi világ helyén. Nacionalizmus: e gondolat újra-éledése természetes reakciója volt az internacionalizmus szörnyű bűntevéseinek, amelyek területileg megcsonkították s aztán lelkileg lealjasították Magyarországot. A bűnből és aljasságból kivergődve modus vivendire volt szüksége ennek a nemzetnek s egy évtized szenvedései és tanulságai megmutatták, hogy az élet folytatása csak nacionalista alapon képzelhető el. A nacionalizmus mint politikai jelszó győzött a többi jelszó felett, de valljuk be, nem sokan vannak, akik tisztán látják a szó valódi és teljes jelentését. Nem véletlen, hogy az olaszok, akik a maguk, szinte desztillált nacionalizmusával egyszerűen megdöb-bentették a liberális, demokrata vagy szociálista Európa lelki arteriosclerózisban szenvedő békebeli politikusait, új nevet és új jelszót adtak az új életprogramnak. Ezt is Klebelsberg mondja: «Ha kérdem, mi a fasizmusnak igazi belső tartalma, nem láthatom másban, mint abban az olasz nacionalizmusban, amelynek szintén újak a céljai».

Ebben a mondatban a hangsúly az utolsó három szón nyugszik: *újak a céljai*. Mert Olaszországban is régi gondolat a nacionalizmus, de a régi nacionalizmusnak Mussolini nem sok hasznát vette. VIII. Károly francia király itáliai betörése óta Velence, Firenze, Róma és Nápoly kiábrándult az idegenek szerelméből. A renaissance kornak művészetekben az egekig emelkedett, de politikai

* Ez a cikk Klebelsberg grófnak a *Néptanítók Lapjában* a neonacionalizmust tárgyaló fejtegetéseire utal, amelyek fontosságuknál fogva kívánatosá tennék, hogy e kérdésben megszólaltassák kultúrhistorikusainkat és kultúrpolitikusainkat.

erkölcsökben a pokol fenkéig süllyedt szellemét felváltja a nemzeti öntudat ébredése s attól kezdve Olaszország a nemzeti egység és politikai függetlenség felé törő harcában négyszáz évig minden nap megismétli a nagy zord nacionalista pápa szavait :

— Ki a barbárokkal !

Ez volt Itáliában a régi nacionalizmus jelszava és körülbelül egész tartalma is. Amiközben csakugyan megtisztogatták Itáliát a barbároktól és megalkották az olasz királyság egységét, a régi nacionalista hordóból kifolydogált a bor s a háború előtt a liberalizmus, a háború után a kommunizmus azzal fenyegetett, hogy minden küzdelem hiábavaló volt. Minden jó olasz reszketett, hogy Itália visszasüllyed oda, ahol a mult század elején volt, amikor Byron egész Velencét ezzel a három szóval jellemezte :

— *Excellenza per la Bottiglia!*

Hogy nem így történt, azt Olaszország annak a nacionalizmusnak köszönheti, amelynek *újak a céljai*.

Az új célok érdekében adta Klebelsberg gróf is a maga politikájának ezt az új szót : *neonacionalizmus*.

* * *

Ki a barbárokkal ! — a modern Itália belátta, hogy ebből a jelszóból nem lehet megélni. Klebelsberg gróf észrevette, hogy Magyarország sem tud talpraállani a régi magyar nacionalizmus gondolati és programmtartalmával. Mert mi volt — kérdi a magyar nacionalizmus tartalma? Elsősorban küzdelem az osztrák centralizáció és germanizáló törekvésekkel szemben. Ez tárgyalanná vált, miután elszakadtunk Ausztriától. Másodsorban harc volt a magyar állameszmének beplántálásáért azoknak a népeknek lelkébe, amelyek hazánk területén épen abban az időben szaporodtak el, mikor a török és a német egyaránt pusztította a magyart. Ez a törekvés is tárgyalanná vált. A magyar nacionalizmus ekként elvesztette legfőbb tartalmát s így a régi érzés elé új célokat kell állítani.

Klebelsberg cikke konkretizálja az új célokat is : vagyonosodás és művelődés. Ez az a két közsál, amelyre fel akarja építeni a neonacionalista Magyarországot. Valljuk be, egyén, társadalom, nemzet, állam életének, minden földi életnek ez a kettős célja nem új megállapítás ; nem is lehet másként élet e siralomvölgyében. De valljuk be azt is, hogy a magyar élet — s ebben talán csak az orosz élet, a Gogol, Turgenyev, Dosztojevszkij orosz élete hasonló hozzá — ezt a két principiumot mindig kihagyta a számításból. S ha a szellemi és anyagi többtermelés — ez az új nemzeti szellemű program — az egész világon természetes és ösztönös principium volt, nálunk, Magyarországon szinte ki kellett találni, sőt talán rá kell erőszakolni a társadalomra. Nem. Volt még egy ország, amelynek népe még mélyebbre süllyedt. Ennek az országnak a népe évszázadokon át ebből akart megélni, hogy «versenyezve hitták be az idegeneket, spanyolt franciával állították szembe, németeket fizettek, hogy kiűzze a svájcit s nem jutott eszükbe, hogy minden idegen sereg, amelyet behívtak, valósággal nem egyéb éhes sáskarajnál.» Ez volt az a nép, amely később az *Excellenza per la battaglia* alapján akarta biztosítani egzisztenciáját. És most? Ez a nép mutatta meg, hogy milyen új célokat lehet tenni a régi érzések elé s hogy a régi érzések és új célok találkozása mit jelent egy nemzet gazdasági és szellemi többtermelése terén.

Sajátos magyar sors, hogy erre évszázadokon át, sőt még a világháború

után következő válságos években sem jöttünk rá mindaddig, míg erre a külső viszonyok rá nem kényszerítettek. Még ma is vannak Magyarországon sokan — többen, mint gondolnók — akik a nacionalizmust Magyarország szempontjából öngyilkos politikának tartják s helyette azokat az elgondolásokat propagálják, amelyek a magyarság modus vivendijét valamiféle nagy európai közösségbe való beleolvadásban látják. Páneurópa vagy a régi monarchia kereteinek visszaállítására között reánk, magyarokra nézve nincsen nagy különbség s ha valaki a régi monarchia visszaállításában látja ezt, okosabban teszi, ha egy lépéssel tovább megy és az *Európai Egyesült Államok* utópiájában keresi a magyarság további fennmaradásának lehetőségét. És ezt a lépést már sokan meg is tették. Európai Egyesült-Államok! Ragyogó gondolat. Újnak ugyan nem új, már a háború előtt hirdették a nemzetközi politika csodadoktorai minden európai nyavalya meggyógyítására. A nemzetközi politikában ugyanazt a szerepet játszotta, mint a középkori természet-tudományokban a fekete mágia, az ars magna Lulli, az asztrológia, az alkimia vagy a kabbala. Valóságos Kolumbus tojása, örök mozdony, örök élet elixirje. Egyszerre megszünteti a háborút, szükségtelessé teszi a vámvonalakat, egységesíti a valutát, tökéletesen lefegyverzi Európát, fölöslegessé tesz minden flottát és hadsereget. Új aranykort varázsol a földre az az emberiség olimpuszi derűben éli az antik istenek boldog és gondtalan életét.

Nem kell hozzá egyéb, mint hogy a haza fogalma fölé egy tágabb haza fogalmát emeljük, egy egyetemes nagy hazáét, amelynek a brit birodalom királya és India császára époly egyszerű polgáralattvalója lesz, mint az albániai hegyipásztor, vagy a szicíliai lazzaroni. És ne gondolja valaki, mintha az Európai Egyesült-Államok eszméje utópia volna! Ezt már megvalósították az óceánon túl, Északamerikában, ahol szürke egyetemi professzor vagy újságkiadó, ügyvéd, esetleg vidéki főbíró elnöklelte alatt új aranykorszakot él az Unió százmilliónyi embertömege.

Aki a nacionalizmus gondolatát diadalra akarja vinni, annak ott kell kezdeni a dolgot, hogy megértesse a nemzettel: nincs más modus vivendi, mint a magunk nemzeti erejére támaszkodó önálló és teljes magyar államélet, mint öncél. Az ember nem is hinné, hogy ez egyszerű, sőt banális igazságnak most, a trianoni katasztrófa óta mennyi tagadója van. Hogy hány ember fantáziál dunakonföderációról legalább is, ha már nem mer elmenni az Európai Egyesült-Államok rögeszméjéig. Ezek az emberek kimutatják, hogy Magyarország minden bajának okozója a nemzeti öncélúsághoz, a független és önálló magyar birodalomhoz, a szentistváni határokhoz, a Hungária irredentához való makacs nacionalista ragaszkodás, amint hogy az emberiség minden bajának oka a haza és a nemzet fogalmához ragaszkodó oktalan patriotizmus. Ez az oka annak, hogy Európa egyik felében ipari túlprodukciónak van, a másik felében munkátlanság. Ez okozza azt, hogy az európai államok egymás közt el vannak adósodva; ez teszi szükségessé a rengeteg vám-, adó- és határvédelmi adminisztrációt; ez szítja egymás ellen való gyűlöletre Berlint és Páris, Budapestet és Prágát, Moszkvát és Bukarestet, Belgrádot és Rómát. És újból elkezdődik a pacifista agitáció és a munkásságnak a nemzetközi sztrájkokra izgatása és mialatt az Európai Egyesült-Államok apostolai a különböző európai országokat össze akarják olvasztani, megbontják az országokon belül a honfitársak egyetértését, égő gyűlöletet fakasztanak az egyes nemzetek fiai közt, egymásra uszítják a konzervatívokat és a radikálisokat, a demokratákat és a nacionalistákat, a kapitalistákat és a proletárokat.

Az emberi naivitás égbekiáltó dokumentumai közé tartozik az a tragikus kihatású tévedés, hogy bármely európai állam csoportot belátható időközön innen ép úgy egységbe lehessen forrasztani, mint ahogy egységbe fordadt az Európából kivándorolt, hazájától elszakadt, fajiságából kivetkőzött amerikai embersokaság. A Dunakonföderáció vagy az Európai Egyesült Államok jámbor apostolai nem veszik észre, hogy ezzel akaratlanul előkészítik a talajt egy olyan izgatás befogadására, amelynek célja szintén egy Európai Egyesült Államok felépítése, de nem a megértés és a testvéri összeborulás, hanem az osztályharc, forradalmasítás és a diktatura propagandájával. Ha jól tudjuk Lenin és hívei is európai egyesült államokat akarnak, ők is ki akarják irtani az emberek lelkéből a nemzeti és faji differenciák kórokozó bacillusait és ma is azon fáradoznak, hogy Szovjet-Oroszországból kiindulva és Szovjet-Európa megteremtésén keresztül forradalmasítsák és egy világtanácsköztársasággá tömörítsék az egész emberiséget.

Semmi nem bizonyosabb a világon, mint az, hogy az Európai Egyesült Államok eszméje mindaddig meg nem valósulhat, ameddig az európai államok külön-külön le nem zülленek a gazdasági és erkölcsi csőd katasztrófájáig. Ez pedig csak egy rettenetes forradalmi epidémiában, egy egész Európán végig viharzó forradalom haláltusájában tombolja ki magát, mielőtt elmerülne az elnemzetietlenedés végső agóniájában. De ha nem is sikerülne a világferradalmisító szovjetpropaganda, akkor is fenyegetne a veszély, hogy az Európai Egyesült-Államok világtörténelmi szerepe nem volna egyéb, mint a hatalmas népek antantja a gyengébb népek elnyomására. Kizsákmányolók és kizsákmányoltak Európája volna az, amelyben végül a legszívósabb, a legkegyetlenebb és a legszerencésőbb faj ragadná magához a hegemoniát. És nagy kérdés, hogy a győztes faj volna-e a legérdemesebb és a legéletképesebb s hogy ez a centralizáció nem jelentené-e a fehér faj kulturális hegemoniájának összeomlását az Ázsia felől nyugatra tendáló sárga fajok ellenállhatatlan nyomása alatt. Annyi bizonyos, hogy mielőtt az Európai Egyesült-Államok eszméje megvalósulhat, egy európai egyesült forradalom rothasztaná el az állami szuverenitás és a nemzeti függetlenség sok évezredes tradícióját. Hogy aztán ebben a forradalomban egy amerikai stílusú demokratikus unió vagy pedig egy orosz mintára hevenyészett szovjettiktatúra tenyészne-e ki, ez legalább is ötven százalékban kétséges probléma.

Külföldön sokszor vádolják Magyarországot azzal, hogy türelmetlenül és túlzottan nacionalista ; az igazság az, hogy aki a neonacionalizmus gondolatát diadalra akarja vinni, annak előbb nacionalistává kell tennie ezt a szegény, megriadt, sokfelé ráncigált és zavaros lelkű magyar társadalmat.

* * *

Neonacionalizmus: ez a jelszó a Klebelsberg-féle fogalmazásban, az anyagi és szellemi többtermelés gondolatával az új Magyarország legtermékenyebb és legáldásosabb jelszava lehet nemcsak azért, mert tartalmas és mély, nemcsak mert megnyugtató és a nemzet minden igaz fia számára biztosítja az együttműködést, hanem mert optimista és lelkesítő is. A Klebelsberg-féle új nacionalizmus jelszava összefoglalja az élet, a tavasz, a megújulás, a rinascimento hajnali harangcsendülését. Klebelsbergnek az a szerencsés gondolata támadt, hogy rámutasson arra: az egyes ember és a nemzet is, ha nagy krízisen esik át, nemcsak kárát látja a krízisnek, hanem hasznát is.

Valóban, itt az ideje, hogy jó kereskedők módjára mérleget csináljunk és megvizsgáljuk, mi maradt meg nekünk, magyaroknak, a nagy krízis után. Bizonyos, hogy olyan értékeket veszítettünk, amelyek pótolhatatlanok. Nagy összeomlás volt. Nem maradt kő kövön s a pesszimizmusnak minden joga megvan leülni Karthagó romjain és megsiratni a régi jó időket. Megértjük, hogy valaki, akinek élete, egzisztenciája, érzés- és eszményvilága a multban gyökerezik, kétségbeesik az idők változása felett. A magyar faj konzervatív és tradíciós: az apák nemcsak érzik, de be is tudják bizonyítani, hogy régen minden jobb volt, mint most. Visszasírják a régi erkölcsöket, a patriarchalis élet igénytelen szépségeit, azt a régi jó Magyarországot, amely olyan volt, mint egy nagy családi uradalom, az emberek itt békességben és szent együgyűségben éltek, erkölcsösek és könnyelműek voltak, égből hullott mannával táplálkoztak és nem ismervén a jó és a gonosz tudásának fáját, egyformán képtelenek voltak a jóra és a rosszra. Egy gyengéd és okos József megállította a fejük fölött a napot és a dominium mezőin a lelkek örök langyos tavaszában szerény, de jóillatú virágok, az ősi magyar lélek egyszerű erényei illatoztak. Megérttem, ha sokan visszasírják ezeket az időket.

De az is bizonyos, hogy nem jönnek vissza. Elmultak. Új idők jöttek és a magyarságnak ezekhez az új időkhöz kell alkalmazkodni. Ez életkérdés. Minden attól függ, hogy a magyarságban van-e annyi lelki rugalmasság és akklimatizálódó képesség, hogy a változott világhelyzetben is meg tudja állni a helyét.

A háború kitörése óta több mint tizennégy év mult el és azóta sok minden történt. Most mind sűrűbben kell átvizsgálni a könyveinket és gondos üzlet-emberek módjára reális mérleget kell felállítanunk, hogy tulajdonképen, hogy is fest aktiváink és passzíváink képe.

Ennek az egyenlegnek a kiszámítása kötetekre való tanulmányt igényelne. Elszórva, szakok és részletek, szempontok és tendenciák szerint meg is jelentek már ilyen tanulmányok. De szükséges volna, hogyha valaki szintetikusán kimutatná, életerő, munka, termelés, érték-, vagyion- és jövedelemeloszlás, életstandard, perspektíva, világnézet, erkölcsi és anyagi erő, nemzeti és faji fejlődés dolgában mit veszítettünk és mit nyertünk a háború által.

Mert jól jegyezzük meg: nyertünk is, nemcsak veszítettünk. Bölcs és életrevaló ember a katasztrófából is leszűri a hasznát. A saját kárán is tanul. És ha tanul, esetleg a kárt is kárpótolni tudja és az elvesztetteket is vissza tudja szerezni. Az a kérdés tehát, tanultunk-e valamit a saját kárunkon?

Tanultunk, — ezt még az augsburgi hetek, a Koppányok s azok a sír- vigadó magyarok sem tagadhatják, akik a nemzetmentésben szép és megrázó elegiákon és gyászénekeken, vagy keserű istenkáromlásokon és testvérharcokon túl sohasem mennek. A háború után a régi világ politikusai attól féltették Magyarországot, hogy elbalkanizálódik. Ma már látjuk, hogy ez ellen legalább is jó volt az új magyar kultúrpolitika. Vagy nem jobban hasonlított-e a Balkánhoz az a régi Magyarország, amelyben a nemzet államalkotó része csak földmíveléssel (silány és kezdetleges őstermeléssel és állattenyésztéssel) meg hivatalnokoskodással foglalkozott és az anyagi és szellemi termelés nyugati formáit — kereskedni, ipar, pénzüzet, orvosi, ügyvédi gyakorlat, ujságírás, irodalom, tudomány, művészet — átengedték idegeneknek? Ma a főszolgabíró vagy a vidéki gentry-földbirtokos fia bankban könyvelősködik s a tőzsde körül épűgy otthon van, mint a fűszerimport rejtjelmeiben. A főváros a magyar középosztály vezetése alatt volt s a közüzemeket régi magyar családok fiai

igazgatják. A sajtóban nem szégyen nacionalista és konzervatív eszméket hirdetni s a színházakban megbukik vagy elő sem merik adni a magyargyalázó darabokat. Emlékezzünk csak arra a korra, amikor Budapesten az egész sajtó a könyvkiadás, a művészet pedig majdnem kizárólag, nemzetközi, radikális, sőt nemzetellenes kézben volt. Gondoljunk arra, hogy a millenárius évek és a világháború között levő esztendőekben Budapest szellemi életét a XX. Század, a Galilei kör, a demokrata blokk és a szociáldemokratákkal szövetkezett baloldali sajtó irányította. Ma a kulturális közélet már magyar. Maga a magyar lélek is megerősödött. Kinyílt a szemünk és tudatossá lettünk erényeinkkel és bűneinkkel szemben. És kultúrfölényünk a minket környező népek viszonylatában vitathatatlan és egész Európában elismert tény.

De ez még csak nacionalizmus. A Klebelsberg-féle neonacionalista gondolatban több van.

Közgazdasági orientációkról a háború előtt csak kereskedelmi kamarák, iparegyesületek, gyárszövetségek, merkantilista ankétek és bankigazgatói értekezletek keretén belül esett szó, — most ez a legaktuálisabb, a legnépszerűbb és a legizgatóbb téma. Mindenki érzi, hogy Magyarország még ezt a maroknyi nyolcmillió lakosságát is csak úgy tudja eltartani, ha minél többet és minél nagyobb haszonnal dolgozik. Minél nagyobb haszonnal, — ezen van a hangsúly, mert azt is kezdi mindenki megérteni, hogy a világgazdasági konjunkturák törvényei szerint egy nemzet csak akkor tud megélni a maga munkájából, ha ezt a munkát a lehető legnagyobb haszonnal értékesítheti is. A földművelő állam hiába tűrja a földet, hiába öntözi verejtékével a rögöt, a munkája csak akkor lesz produktív, ha a föld hozadékából elő tudja állítani az ország ipari és kulturális építményeit is. Magyarországnak ma nincsen vasa, szene, fája, sója, tehát annyi búzáat kell termelnie és azt olyan áron kell értékesítenie, hogy teljék belőle vasra, szénre, fára, sóra és is, hogy ne is beszéljünk posztóról, csizmáról, közigazgatásról, közrendészetről, népiskolákról és egyetemről.

Modernül gondolkozó nemzetnek arról is le kell mondania, hogy kikapcsolja magát a nemzetközi gazdasági élet vérkeringéséből, önállóan rendezkedjék be az élet minden szükségletének kielégítésére. Erre még olyan óriás egységek sem képesek, mint az angol világbirodalom vagy pedig Oroszország, vagy ha nagy kinnal képesek volnának is arra, tudják, hogy nem érdemes, mert a gyapotot olcsóbban tudják előállítani Egyiptomban, mi ntbárhoz a világon s a német kémiai ipar olcsóságával nem konkurálhat sem Anglia, sem az amerikai Egyesült-Államok, Magyarországnak is be kell látnia, hogy semmiféle áldozat és semmiféle védvámpolitika nem tehet lukrativvá olyan iparágakat, amelyeknek minden létfeltétele megvan Ausztriában vagy Németországban, de semmiféle létfeltétele nincs meg a Duna-Tisza közén. Semmiféle nemzeti hiúság nem igazolhatja a mesterséges iparpártolást egy olyan országban, amelyben hiányoznak a gyári produkciók legelemibb föltételei, de ezzel szemben semmiféle mentség nem igazolhatja azt, hogy az agrár Magyarországon nem tud megszületni a mezőgazdasági ipar, vagyis az egyetlen ipar, amely versenyezni tudna a külföld hasonló törekvéseivel.

Az még nem szerencsétlenség, hogy Magyarországon esetleg nem tudunk olyan olcsón és olyan jól automobiloikat gyártani, mint Ford s hogy nem tudunk az angol posztóhoz hasonló minőségű árut előállítani. De az nemzeti szerencsétlenség, hogy Magyarországon pang a malomipar s hogy majd mind egy szálíg megbuktak a gyümölcsöt és főzeléket konzerváló gyárak. Ez érthetetlen, felháborító és tűrhetetlen állapot és égbekiáltó bűn a magyar föld ellen, amely

hiába termi meg az életet és a magyar nép ellen, amely hiába dolgozza félholtra magát. Érthetetlen, és túrhetetlen hogy a magyar ember dupla áron fizesse meg egy-egy protekciós gyárvállalat silány termékeit s ezzel szemben a szegedi paprika, a kecskeméti barack, a dunántúli sertés, a tokaji és badacsonyi bor és makói hagyma potom áron kerüljön a külföldre és méregdrágán jöjjön vissza hozzánk, mint feldolgozott finom külföldi különlegesség.

Ezen a téren kellene egy kissé orientálódni. A világgazdaság roppant versenyében csak a specialitások tudnak elérni valami sikert. A magyar gazdasági életnek is specializálódni kell néhány olyan termény előállítására, amelyhez adva vannak a föltételek. Magyarország ne akarjon ragyagni olyan iparcikkkel, amelyek előállítására ráfizet és amelyekkel még sem tudja utólélni a külföldi márkát, e helyett próbálja levérni a prágai sonka, a znaimi ugorka, a tescheni vaj, a svájci sajt, az olasz és spanyol bor és a cseh ásványvizek világpiacon rekordját.

Surányi Miklós.

A VÉNKISASSZONY.

*Arany csengő volt a szive
s nem csengette meg senkise.*

*Kopott már zengő aranya,
rozsadás is, fakó a szava.*

*Aki most rázza meg: bolond,
bút hírdet csak, rekedt kolomp.*

*Ősz jelent, lombnak hullását,
parázs vágyaknak hunyását*

*Tél ígér, ködöt és párárt,
fehér álmainak párnát.*

*Aki öröme csengeti,
tudom csalódva elveti.*

*Arany csengő volt a szive:
nem rázta kedvvel senkise.*

Finta Zoltán.